

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (prvního senátu)

ze dne 12. září 2013 *

„Žaloba na neplatnost a žaloba na náhradu škody — Veřejné zakázky na služby —
Námítka nepřijatelnosti — Návrh na zrušení — Článek 263 první a pátý pododstavec SFEU —
Článek 122 nařízení (ES) č. 207/2009 — Neexistence předčasnosti žaloby — Pasivní legitimace
žalovaného — Pravomoc Tribunálu — Návrh na náhradu škody — Článek 44 odst. 1 písm. c) jednacího
řádu Tribunálu — Přijatelnost“

Ve věci T-556/11,

European Dynamics Luxembourg SA, se sídlem v Ettelbrücku (Lucembursko),

European Dynamics Belgium SA, se sídlem v Bruselu (Belgie),

Ευρωπαϊκή Δυναμική – Προϊγμένα Συστήματα Τηλεπικοινωνιών Πληροφορικής και Τηλεματικής ΑΕ, se
sídlém v Aténách (Řecko),

zastoupené N. Korogiannakisem, M. Dermitzakisem a N. Theologouem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému
N. Bambarou a M. Paolaccim, jako zmocněnci, ve spolupráci s P. Wytinckem, advokátem,

žalovanému,

jejímž předmětem je na straně jedné návrh na zrušení rozhodnutí OHIM přijatého v rámci zadávacího
řízení AO/029/10 nazvaného „Vývoj softwaru a servisních služeb“, jež bylo žalobkyním doručeno
dopisem ze dne 11. srpna 2011, o zadání předmětné zakázky jiným uchazečům a o odmítnutí nabídky
první žalobkyně a na straně druhé návrh na náhradu škody,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení J. Azizi (zpravodaj), předseda, S. Frimodt Nielsen a M. Kančeva, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

Usnesení

Právní rámec

A – Obecná ustanovení

- 1 Podle čl. 263 prvního pododstavce druhé věty SFEU Soudní dvůr Evropské unie „rovněž přezkoumává legalitu aktů institucí a jiných subjektů Unie, které mají právní účinky vůči třetím osobám“.
- 2 Podle čl. 263 pátého pododstavce SFEU „[a]kty zřizující instituce a jiné subjekty Unie mohou stanovit zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob podávaných fyzickými nebo právníckými osobami proti aktům těchto institucí a jiných subjektů, které vůči nim mají právní účinky“.
- 3 Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1, dále jen „nařízení o ochranné známce č. 207/2009“), které ustavuje Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), v článku 122, který je nadepsán „Kontrola zákonnosti“, stanoví:

„1. Komise dohlíží na zákonnost rozhodnutí prezidenta [OHIM], ve vztahu k nimž právo Společenství neupravuje kontrolu zákonnosti jiným subjektem, jakož i rozhodnutí rozpočtového výboru [OHIM] zřízeného podle článku 138.

2. Komise vyžaduje změnu nebo zrušení rozhodnutí uvedených v odstavci 1, jsou-li protiprávní.

3. Každé výslovné nebo mlčky předpokládané rozhodnutí uvedené v odstavci 1 může členský stát nebo každá třetí osoba, které se přímo a osobně týká, předložit Komisi za účelem kontroly zákonnosti, a to ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy se o něm dozvěděly. Komise vydá rozhodnutí ve lhůtě tří měsíců. Nevydání rozhodnutí v uvedené lhůtě se považuje za zamítnutí případu.“

- 4 Článek 124 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, nadepsaný „Pravomoci prezidenta“, zejména stanoví:

„1. [OHIM] vede prezident.

2. K tomuto účelu má prezident zejména tyto úkoly a pravomoci:

[...]

c) sestavuje návrh příjmů a výdajů [OHIM] a provádí rozpočet;

[...]

f) může své pravomoci přenášet.

3. Prezidentovi je nápomocen jeden nebo více viceprezidentů [...]

- 5 Článek 143 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, nadepsaný „Finanční předpisy“, stanoví:

„Rozpočtový výbor vydá po poradě s Účetním dvorem [...] a Komisí interní finanční předpisy upravující zejména podmínky sestavení a provádění rozpočtu [OHIM]. Finanční předpisy vycházejí v míře slučitelné se zvláštní povahou [OHIM] z finančních předpisů přijatých pro ostatní subjekty zřízené [Uní].“

- 6 Článek 185 odst. 1 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74, dále jen „obecné finanční nařízení“) stanoví:

„Komise přijme rámcové finanční nařízení pro subjekty zřízené Společenstvími, které mají právní subjektivitu a skutečně dostávají příspěvky z rozpočtu. Finanční předpisy těchto subjektů se mohou odchýlit od rámcového nařízení pouze tehdy, pokud je to nezbytné pro zvláštní potřeby jejich činnosti, a s předchozím souhlasem Komise.“

- 7 Podle čl. 74 odst. 1 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 19. listopadu 2002 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 185 obecného finančního nařízení (Úř. věst. 2002, L 357, s. 72, oprava Úř. věst. 2003, L 2, s. 39), pozměněného nařízením Komise (ES, Euratom) č. 652/2008 ze dne 9. července 2008 (Úř. věst. L 181, s. 23), „[p]okud jde o zadávání veřejných zakázek, použijí se odpovídající ustanovení obecného finančního nařízení a nařízení [...] č. 2343/2002 s výhradou odstavců 4 až 7 tohoto článku“.

B – Nařízení OHIM CB-3-09

- 8 Podle čl. 33 prvního pododstavce nařízení rozpočtového výboru OHIM CB-3-09 ze dne 17. července 2009, kterým se stanoví finanční předpisy platné pro Úřad, „[p]rezident [OHIM] vykonává povinnosti schvalující osoby“ a „[p]lní rozpočet v příjmech a výdajích v souladu s finančními předpisy [OHIM] na vlastní odpovědnost a v mezích schválených položek“.
- 9 Článek 34 odst. 1 nařízení CB-3-09 zejména stanoví, že „[p]rezident [OHIM] může své pravomoci spojené s plněním rozpočtu přenést na zaměstnance [OHIM], na něž se vztahuje služební a pracovní řád, za podmínek, které určí, a v mezích stanovených v pověřovacím aktu“.
- 10 Článek 74 odst. 1 nařízení CB-3-09 stanoví:

„Pokud jde o zadávání veřejných zakázek, použijí se odpovídající ustanovení obecného finančního nařízení a nařízení č. 2342/2002 s výhradou odstavců 4 až 7 tohoto článku.“

Skutečnosti předcházející sporu

- 11 Společnosti European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA a Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, které jsou v tomto sporu žalobkyněmi, působí v odvětví informačních technologií a komunikací a pravidelně se zúčastňují zadávacích řízení vyhlašovaných různými orgány a jinými subjekty Unie, včetně OHIM.
- 12 Oznámením o veřejné zakázce ze dne 15. ledna 2011 vyhlásil OHIM v dodatku k *Úřednímu věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2011/S 10-013995) zadávací řízení pod číslem AO/029/10, nazvané „Vývoj softwaru a servisních služeb“. Zakázka se týkala poskytnutí informačních služeb pro testování prototypů, analýz, návrhů, grafických návrhů, vývoje, zkoušek a instalace informačních systémů, jakož i poskytnutí technické dokumentace, zaškolení a údržby těchto systémů pro OHIM.
- 13 Podle bodu II.1.4 oznámení o veřejné zakázce se zakázka týkala uzavření rámcových smluv v trvání nejdéle sedmi let se třemi samostatnými poskytovateli informačních služeb. V tomto ohledu bod 14.2 zadávací dokumentace (příloha I nabídkové dokumentace) upřesňuje, že uvedené rámcové smlouvy musí být uzavřeny samostatně a podle mechanismu „sestupného pořadí“. Tento mechanismus znamená, že pokud uchazeč, který byl zařazen na první místo, není schopen požadované služby poskytovat, OHIM se obrátí na druhého uchazeče a tak dále.

- 14 Podle bodu IV.2.1 oznámení o veřejné zakázce musí být zakázka přidělena ekonomicky nejvýhodnější nabídce. V bodě VI.4.1 se uvádí, že orgánem odpovědným za řízení o opravném prostředku je Evropská komise a že za řízení o mediaci odpovídá Evropský veřejný ochránce práv. Bod VI.4.2 uvádí, že právním základem pro všechny opravné prostředky je článek 118 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1) [nyní článek 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009] a že opravný prostředek je třeba Komisi podat ve lhůtě patnácti dnů ode dne, kdy se o dotčeném aktu osoba s právním zájmem dozvěděla.
- 15 Dopisy ze dne 19. a 24. ledna a 1. února 2011 adresovanými OHIM si žalobkyně stěžovaly na jisté nesrovnalosti týkající se podmínek a postupů zadávacího řízení AO/029/10. OHIM jim odpověděl dopisy ze dne 28. ledna a 4. února 2011, v nichž jejich tvrzení odmítl a upozornil je na možnost podat Komisi stížnost na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009.
- 16 Dopisem ze dne 16. února 2011 zaslaným OHIM žalobkyně zopakovaly své výhrady k nejasnostem a nejednoznačnostem některých technických kritérií uvedených v zadávací dokumentaci a požádaly OHIM o jejich změnu.
- 17 Dopisem ze dne 4. března 2011 se žalobkyně se stížnostmi obrátily na generální ředitelství Komise (GRŘ) pro vnitřní trh a a generální ředitelství pro hospodářskou soutěž a vyzvaly je k prošetření jednání OHIM coby zadavatele, zejména pokud jde o údajné nesrovnalosti týkající se vedení zadávacího řízení AO/029/10 a předchozích rámcových servisních smluv pod číslem 4020070018, které OHIM zadal v květnu 2007 podle mechanismu „sestupného pořadí“ třem společnostem včetně třetí žalobkyně.
- 18 Dopisy ze dne 8. a 9. března 2011 zaslanými OHIM žalobkyně znovu napadly podmínky a podrobnosti zadávacího řízení AO/029/10.
- 19 Dne 11. března 2011 předložila první žalobkyně v reakci na oznámení o veřejné zakázce ze dne 15. ledna 2011 nabídku.
- 20 Dopisem ze dne 30. května 2011 Komise žalobkyním oznámila, že považuje jejich stížnost za podanou po uplynutí lhůty, a nemůže ji tudíž prošetřit, a dále že některá tvrzení předala Evropskému úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), jelikož spadají do jeho pravomoci. Dopisem ze dne 13. prosince 2011 OLAF informoval OHIM o tom, že věc odkládá, jelikož se týká jiného oznámení o veřejné zakázce, které bylo též zveřejněno v dodatku *Úředního věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2011/S 55-089144).
- 21 Dopisem ze dne 31. května 2011 zaslaným Komisi žalobkyně napadly odmítnutí jejich stížnosti jako opožděně podané a opětovně vyzvaly Komisi k jejímu prošetření.
- 22 Dopisem ze dne 11. srpna 2011 (dále jen „sporný dopis“) OHIM informoval žalobkyně o výsledku zadávacího řízení AO/029/10 (dále jen „rozhodnutí o zadání zakázky“) a oznámil jim, že nevybral nabídku první žalobkyně, protože se neprokázala jako ekonomicky nejvýhodnější. Tento dopis rovněž obsahoval srovnávací tabulku ukazující počet bodů přidělených této nabídce a počet bodů přidělených nabídkám tří uchazečů, kteří získali nejvyšší hodnocení.
- 23 Dopisem ze dne 12. srpna 2011 žalobkyně požádaly OHIM, aby jim oznámil zaprvé přesné složení konsorcia vybraných uchazečů, jakož i jména případného partnera či partnerů nebo subdodavatele či subdodavatelů uvedených uchazečů a procentuální podíly na zakázce, které jim byly svěřeny, zadruhé body přidělené jejich nabídce a nabídkám vybraných uchazečů ve vztahu ke každému kritériu technické způsobilosti společně s podrobnou srovnávací analýzou silných a slabých stránek těchto nabídek pro každé podkritérium, jakož i vysvětlení relativních výhod a dodatečných služeb nebo lepší kvality nabídnutých vybranými uchazeči v porovnání s nabídkou žalobkyně, zatřetí podrobný opis hodnotící zprávy, začtvrté finanční nabídky vybraných uchazečů srovnané s nabídkou žalobkyně a zapáté jména členů hodnotící komise, aby bylo možno ověřit existenci možného střetu zájmů. Kromě toho žalobkyně tvrdily, že došlo ke střetu zájmů ve vztahu ke dvěma ze tří vybraných

uchazečů, jakož i k určitým nesrovnalostem při uplatnění finančních kritérií pro vyhodnocení finančních nabídek ze strany OHIM. Na závěr požadovaly, aby OHIM vyčkal s uzavřením smlouvy s vybranými uchazeči do doby, kdy jim budou doručeny odpovědi OHIM a budou je moci prozkoumat.

- 24 Dopisem ze dne 26. srpna 2011 zaslal OHIM žalobkyním výňatek z hodnotící zprávy obsahující kvalitativní hodnocení jejich nabídky podle tří kritérií, konkrétně kvality služeb údržby počítačových programů, obchodních aspektů a kvality zákaznických služeb. Kromě toho jim OHIM sdělil jména vybraných uchazečů a dále dvě tabulky ukazující počty bodů, které uvedení uchazeči a první žalobkyně získali za své technické a finanční nabídky.
- 25 Dopisem ze dne 29. srpna 2011 zasláným Komisi si žalobkyně stěžovaly, že Komise stále neprošetřila informace, na které ji upozornily v dopisech ze dne 4. března a 31. května 2011. Kromě toho zpochybnily zákonnost rozhodnutí o zadání zakázky vzhledem k „novým nesrovnalostem“, k nimž došlo v průběhu zadávacího řízení AO/029/10. Uchazeči, kteří se umístili na druhém a třetím místě, tak měli být ze zadávacího řízení vyloučeni jednak z důvodu střetu zájmů a jednak z důvodu, že konsorcium třetího uchazeče zahrnovalo hospodářský subjekt, který byl odpovědný za přípravu zadávací dokumentace. Žalobkyně tak vyzvaly Komisi, aby přezkoumala „hodnotící postup OHIM, pokud jde o zadávací řízení AO/029/10, a přijala nezbytná opatření k zaručení jeho souladu s příslušnými právními předpisy Evropské unie“.
- 26 Dopisem ze dne 2. září 2011 zasláným OHIM si žalobkyně stěžovaly na nedostatek informací o výsledcích zadávacího řízení, zejména na nezpřístupnění částí hodnotící zprávy týkajících se nabídek vybraných uchazečů, jakož i přesné složení uvedených uchazečů. Kromě toho tvrdily, že došlo k manipulaci „vzorce hodnocení finančních podmínek“, který OHIM použil pro účely vyhodnocení finančních nabídek, a zopakovaly tvrzení uvedená ve svých předchozích dopisech.
- 27 V dopise ze dne 15. září 2011 zasláném žalobkyním odkázal OHIM na odůvodnění uvedené ve sporném dopise a v dopise ze dne 26. srpna 2011, které považoval za dostatečné. Vyjádřil však odhodlání poskytnout dodatečné informace o finančních kritériích a poskytl srovnávací tabulku. OHIM žalobkyním oznámil, že pokud jde o jím použitý „vzorec hodnocení finančních podmínek“, tento vzorec se zakládal na pracovní hypotéze a jeho proměnné závisely na situaci panující v OHIM v okamžiku vypracování kritérií pro zadání zakázky.
- 28 Dopisem ze dne 16. září 2011 zasláným OHIM žalobkyně zopakovaly své výhrady, zpochybnily poskytnuté vysvětlení použití „vzorce hodnocení finančních podmínek“ na základě pracovní hypotézy, napadly výsledky zadávacího řízení AO/029/10 a vyzvaly OHIM, aby své stanovisko přehodnotil.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 29 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. října 2011 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 30 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí o zadání zakázky doručené sporným dopisem v části odmítající nabídku první žalobkyně;
 - zrušil všechny další související rozhodnutí OHIM včetně rozhodnutí, která zadávají předmětnou zakázku uchazečům vyhodnoceným na prvním až třetím místě v rámci mechanismu „sestupného pořadí“;
 - uložil OHIM povinnost k náhradě škody ve výši 67 500 000 eur, která žalobkyním vznikla v důsledku dotčeného zadávacího řízení;

- uložil OHIM povinnost k náhradě škody ve výši 67 500 000 eur, která žalobkyním vznikla v důsledku ztráty obchodní příležitosti a poškození jejich pověsti a důvěryhodnosti;
- uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

- 31 Žalobkyně předkládají na podporu svých návrhů tři žalobní důvody, z nichž se některé dělí do více částí. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění podle čl. 100 odst. 2 obecného finančního nařízení ze strany OHIM tím, že poskytl žalobkyním nedostatečné informace a vysvětlení důvodů, které zadavatele vedly k přijetí rozhodnutí o zadání zakázky. Druhý žalobní důvod se zakládá na několika zjevně nesprávných posouzeních týkajících se zejména použití kritérií zadání zakázky, která byla nová nebo nebyla oznámena a byla v rozporu se zadávací dokumentací a nebyla dostatečně objasněna (první část), použití chybného vzorce hodnocení finančních kritérií, které vedlo k nesrovnalostem (druhá část) a jeho manipulaci vybranými uchazeči (třetí část), jakož i změny předmětu zakázky (čtvrtá část). Třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady rovného zacházení, zejména z důvodu nevyloučení vybraných uchazečů, u nichž existoval střet zájmů, porušení čl. 93 odst. 1 písm. f), článků 94 a 96 obecného finančního nařízení, článků 133a a 134b nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k obecnému finančnímu nařízení (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145) a zásady „řádné správy“.
- 32 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. ledna 2012 uplatnil OHIM proti návrhům na zrušení a na náhradu škody námitku nepřípustnosti podle článku 114 jednacího řádu Tribunálu. Žalobkyně předložily vyjádření k této námitce dne 26. dubna 2012.
- 33 V námitce nepřípustnosti OHIM navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl návrhy znějící na zrušení a na náhradu škody jako zjevně nepřipustné;
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.
- 34 Ve vyjádřeních k námitce nepřípustnosti žalobkyně zopakovaly svá návrhová žádání předložená v žalobě a Tribunálu navrhují, aby zamítl námitku nepřípustnosti a přistoupil k přezkumu věci samé.

Právní otázky

A – Úvodní poznámky

- 35 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu platí, že požaduje-li to některý účastník řízení, může Tribunál vydat rozhodnutí o námitce nepřípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Podle odstavce 3 téhož článku platí, že nerozhodne-li Tribunál jinak, projedná se návrh ústně.
- 36 Podle čl. 114 odst. 4 jednacího řádu platí, že Tribunál o námitce nepřípustnosti rozhodne nebo si vyhradí rozhodnout o ní spolu s věcí samou. V projednávané věci má Tribunál za to, že spis poskytuje dostatek informací k tomu, aby o uvedené námitce mohl rozhodnout. Není tudíž nutno zahájit ústní část řízení.

B – K přípustnosti návrhů na zrušení

1. Argumenty účastníků řízení

- 37 V rámci námitky nepřípustnosti OHIM uplatňuje tři důvody nepřípustnosti návrhů na zrušení. Zaprvé byl soudní přezkum zahájen předčasně. Podle OHIM je zahájení správního řízení před Komisí podle čl. 122 odst. 3 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 povinným stadiem před podáním žaloby k unijnímu soudu. Jelikož v projednávané věci byla tato žaloba podána před uplynutím lhůty stanovené v uvedeném článku, je předčasná, a tudíž nepřípustná. Totéž platí pro případ, že by správní přezkum ze strany Komise bylo nutno považovat za fakultativní, neboť v projednávané věci žalobkyně skutečně podaly stížnost na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009. Zadruhé OHIM podpůrně uvádí, že není pasivně legitimován, jelikož po ukončení správního řízení podle článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 měla být žaloba podána proti Komisi. Zatřetí OHIM ještě podpůrněji uvádí, že Tribunál nemá pravomoc k projednání žaloby. I za předpokladu, že by přezkum, který musí Komise provést na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, byl pouze fakultativní, stížnost podaná ke Komisi a žaloba podaná k Tribunálu by se zakládaly na stejných skutečnostech a sledovaly by stejné cíle, takže stížnost, která byla podána dříve, by měla přednost před soudní žalobou. Tuto žalobu je tedy nutno prohlásit za nepřípustnou *ratione temporis*.
- 38 Na úvod OHIM tvrdí, že článek 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 musí být vykládán s ohledem na čl. 263 druhý pododstavec SFEU. Podle příslušných rozpočtových pravidel je sporné rozhodnutí o zadání zakázky rozhodnutím prezidenta OHIM. V projednávané věci tento prezident přenesl svou správní pravomoc na viceprezidenta OHIM, p. Archambeaua, jenž podepsal rozhodnutí o zadání zakázky. Kromě toho odkaz na článek 118 nařízení č. 40/94 uvedený v bodě VI.4.1 oznámení o veřejné zakázce je nutno chápat jako odkaz na článek 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009.
- 39 Pokud jde o první důvod nepřípustnosti vycházející z předčasnosti návrhů na zrušení, OHIM zaprvé uvádí, že vedení správního řízení před Komisí podle čl. 122 odst. 3 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 je povinnou podmínkou, která musí být splněna před podáním soudní žaloby. Aby soudní žaloba byla přípustná, musí být podána po ukončení tohoto správního řízení. OHIM zadruhé tvrdí, že i kdyby bylo správní řízení uvedené v článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 fakultativní, soudní žaloba by přesto byla předčasná, protože žalobkyně daly dobrovolně podnět k zahájení správního řízení podle tohoto ustanovení.
- 40 OHIM připomíná, že žalobkyně podaly dne 29. srpna 2011 ke Komisi stížnost proti rozhodnutí zadavatele přijatému v rámci zadávacího řízení AO/029/10 a že podle článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 Komise mohla přijmout rozhodnutí v tomto ohledu až do 29. listopadu 2011. Podle čl. 122 odst. 3 téhož nařízení se neexistence formálního rozhodnutí Komise považuje za konkludentní zamítnutí stížnosti (usnesení Tribunálu ze dne 9. července 2009, *infeurope v. Komise*, T-176/08 a T-188/08, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 38 a 39 prvního usnesení a body 34 a 35 druhého usnesení), takže lhůta pro podání žaloby podle čl. 263 šestého pododstavce SFEU proti tomuto konkludentnímu rozhodnutí o zamítnutí stížnosti začala plynout od 29. listopadu 2011.
- 41 OHIM má za to, že článek 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 musí být rovněž vykládán s ohledem na čl. 263 pátý pododstavec SFEU, který stanoví výjimku pro jiné unijní subjekty, pokud jde o přímý přezkum legality jejich aktů unijními soudy. Podle OHIM je v souladu s obecnými zásadami unijního práva třeba zvláštní podmínky ve smyslu čl. 263 pátého pododstavce SFEU chápat tak, že se týkají postupů přezkumu legality, které jsou povinné nebo fakultativní vzhledem ke stadiu, kdy se předpokládá podání žaloby k unijním soudům. Pokud jsou takové zvláštní podmínky, jako jsou podmínky stanovené článkem 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, povinné, musí je právní subjekt před podáním takovéto žaloby nezbytně dodržet.

- 42 Podle OHIM je správní řízení podle článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 povinné, takže v jeho průběhu nelze zahájit žádné soudní řízení. Tato povinná povaha je odůvodněna zásadami hospodárnosti řízení a účinné soudní ochrany, které vyžadují „pevný“ zásah Komise v krátké lhůtě bez nákladů pro účastníky řízení. Tribunál uznal, že přezkum ve správním řízení ze strany Komise ve smyslu tohoto ustanovení představuje předběžnou podmínku pro podání žaloby k unijnímu soudu (viz usnesení infeurope v. Komise, bod 40 výše, bod 38 prvního usnesení a bod 34 druhého usnesení a v nich citovanou judikaturu) a dále že uvedené ustanovení zavádí mechanismus přezkumu zákonnosti aktů prezidenta OHIM, zejména v oblasti zadávání veřejných zakázek, ve vztahu k nimž unijní právo nepředpokládá přezkum zákonnosti jiným orgánem (viz usnesení infeurope v. Komise, bod 40 výše, bod 37 prvního usnesení a bod 32 druhého usnesení a v nich citovanou judikaturu). OHIM v podstatě uvádí, že není relevantní, že tato judikatura pochází z období, kdy byl ještě platný článek 230 ES, jenž nijak zvlášť neodkazoval na žaloby na neplatnost rozhodnutí subjektů, jejichž přípustnost byla uznána právě judikaturou, která byla kodifikována článkem 263 SFEU.
- 43 OHIM z výše uvedeného vyvozuje závěr, že žaloba na neplatnost podaná na základě článku 263 SFEU je nepřípustná, neboť vede k obcházení zvláštních a závazných podmínek stanovených článkem 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, které byly výslovně uvedeny v bodě VI.4.2 oznámení o veřejné zakázce a které žalobkyně využily při podání své stížnosti ze dne 29. srpna 2011. OHIM připomíná, že tato žaloba byla podána dne 21. října 2011, tj. před ukončením správního řízení před Komisí, které mohlo trvat až do 29. listopadu 2011.
- 44 OHIM je názoru, že i za předpokladu, že by správní řízení podle článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 muselo být považováno za fakultativní, což není, návrhy na zrušení jsou přesto nepřípustné, protože byly podány předčasně. V tomto případě je totiž tato údajně fakultativní povaha irelevantní, protože žalobkyně se předtím, než podaly soudní žalobu, dobrovolně rozhodly využít tento procesní prostředek a nevyčkat rozhodnutí Komise ukončující toto správní řízení. Jejich návrhy na zrušení jsou tudíž nepřípustné bez ohledu na povinnou či fakultativní povahu správního přezkumu Komise, jelikož v obou případech byla žaloba podána před ukončením příslušného správního řízení.
- 45 Pokud jde o druhý důvod nepřípustnosti vycházející z nedostatku pasivní legitimace na straně OHIM, OHIM připomíná, že podle judikatury Tribunálu (viz usnesení infeurope v. Komise, bod 40 výše, bod 39 prvního usnesení a bod 35 druhého usnesení a v nich citovanou judikaturu) měly žalobkyně podat žalobu na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU proti konkludentnímu rozhodnutí Komise o zamítnutí stížnosti a nikoli proti rozhodnutí OHIM o zadání zakázky, takže návrhy na zrušení musí být v každém případě prohlášeny za nepřípustné.
- 46 Pokud jde o třetí důvod nepřípustnosti vycházející z nedostatku pravomoci Tribunálu, OHIM v podstatě uvádí, že správní přezkum zákonnosti vykonávaný Komisí na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 vychází ze stejných skutečností, jako jsou skutečnosti, které jsou předmětem soudního řízení před Tribunálem na základě článku 263 SFEU, a že sleduje stejné cíle jako uvedené soudní řízení. Tribunál kromě toho judikoval, že unijní zákonodárce nepojal správní řízení podle článku 122 téhož nařízení tak, že by mělo jednotlivcům poskytovat alternativní řízení k řízení před unijními soudy k ochraně jejich zájmů (viz usnesení infeurope v. Komise, bod 40 výše, bod 38 prvního usnesení a bod 34 druhého usnesení a v nich citovanou judikaturu).
- 47 OHIM z toho vyvozuje, že i kdyby řízení upravené v článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 nebylo povinné, uvedené řízení „nahrazuje“ řízení před unijními soudy. Na rozdíl od řízení před Evropským ochráncem práv si totiž žalobkyně může zvolit mezi dvěma možnými řízeními to, které by mohlo sloužit jejím zájmům nejlépe. Jakmile je však po ukončení jednoho z těchto dvou řízení vydáno rozhodnutí, druhé řízení je tím vyloučeno. OHIM je názoru, že jelikož žalobkyně v projednávaném případě podaly stížnost ke Komisi na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 před podáním žaloby na základě článku 263 SFEU, této žaloby již nemohou využít a je potřeba prohlásit ji za nepřípustnou z toho důvodu, že Tribunál nemá z důvodu časové působnosti pravomoc ji projednat.

- 48 Žalobkyně navrhuje námitku nepřipustnosti zamítnout. Zpochybňuje použitelnost článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 na projednávanou věc a dále předčasnost podání jejich žaloby a závaznou povahu předchozího řízení před Komisí, nedostatek pasivní legitimace OHIM, jakož i nedostatek pravomoci Tribunálu.

2. K pravomoci unijního soudu projednat žaloby směřující proti aktům OHIM

- 49 Tribunál považuje za vhodné přezkoumat nejprve třetí důvod nepřipustnosti, konkrétně otázku, zda – bez ohledu na působnost ustanovení článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 – má unijní soud pravomoc projednat žaloby směřující proti aktům OHIM.
- 50 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 263 první pododstavec druhá věta SFEU, jenž byl vložen Lisabonskou smlouvou a nabyl účinnosti dne 1. prosince 2009, zakotvuje nové ustanovení primárního práva, podle něhož unijní soud „rovněž přezkouvává legalitu aktů institucí a jiných subjektů Unie, které mají právní účinky vůči třetím osobám“. Toto ustanovení je určeno k vyplnění důležité mezery předchozího znění tohoto článku, tj. čl. 230 prvního pododstavce ES, a tudíž v systému procesních prostředků kodifikovaném ve Smlouvě tím, že kromě podání žaloby proti aktům orgánů Unie ve smyslu článku 13 SEU výslovně umožnil podání žaloby proti právně závazným aktům institucí a jiných subjektů Unie (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, Sogelma v. AER, T-411/06, Sb. rozh. s. II-2771, body 33 a násl., zejména bod 36 odkazující na rozsudek Soudního dvora ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament, 294/83, Recueil, s. 1339).
- 51 Je nutno konstatovat, že podle čl. 115 odst. 1 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 je OHIM institucí Unie ve smyslu čl. 263 prvního pododstavce druhé věty SFEU.
- 52 V důsledku toho má Tribunál pravomoc projednávat žaloby podané proti aktům OHIM, včetně aktů jeho prezidenta v záležitostech veřejných zakázek, které mají vyvolávat právní účinky vůči třetím osobám.

3. K působnosti článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009

- 53 Zadruhé je třeba posoudit, zda, a případně v jakém rozsahu, je tato soudní pravomoc omezena nebo pozměněna článkem 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009.
- 54 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 122 odst. 1 téhož nařízení pod nadpisem „Kontrola zákonnosti“ stanoví, že „Komise dohlíží na zákonnost rozhodnutí prezidenta [OHIM], ve vztahu k nimž právo Společenství neupravuje kontrolu zákonnosti jiným subjektem [...]“. Oblast působnosti uvedeného ustanovení je tak výslovně podmíněna neexistencí kontroly zákonnosti aktů prezidenta OHIM jiným subjektem. Tribunál jakožto soudní složka Soudního dvora podle čl. 19 odst. 1 první věty SEU představuje tento „jiný subjekt“, jelikož vykonává přezkum legality v souladu s čl. 263 prvním pododstavcem druhou větou SFEU.
- 55 Z toho plyne, že na rozdíl od toho, co tvrdí OHIM, projednávaný případ nespadá do působnosti článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, a tudíž zejména druhá věta odstavce 3 tohoto článku, podle níž „[rozhodnutí [...]] může členský stát nebo každá třetí osoba, které se přímo a osobně týká, předložit Komisi za účelem kontroly zákonnosti, a to ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy se o něm dozvěděly“, není použitelné. OHIM tedy nemůže tvrdit, že ať už podání stížnosti Komisi proti aktu prezidenta OHIM nebo vedení správního řízení za tímto účelem či případné výslovné nebo konkludentní rozhodnutí Komise ohledně uvedené stížnosti představují v jakékoli formě povinné předběžné podmínky, či dokonce podmínky podmiňující připustnost žaloby podané k unijnímu soudu proti takovému aktu na základě čl. 263 prvního pododstavce druhé věty a čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

- 56 Tento závěr je potvrzen teleologickým výkladem článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009. Když znění pravidel primárního práva, která upravují systém soudní ochrany ve Smlouvě, ještě obsahovalo mezeru zmíněnou v bodě 50 výše, přiznání úlohy Komisi při kontrole zákonnosti, jak je upraveno v článku 122 téhož nařízení, totiž reagovalo na nutnost vnímanou unijním zákonodárcem domoci se rozhodnutí Komise, aby akty přijaté institucemi nebo jinými subjekty Unie bylo možno alespoň nepřímo napadnout žalobou před unijním soudem. Formulace „akty [...]“, ve vztahu k nimž právo Společenství neupravuje kontrolu zákonnosti jiným subjektem“, tak potvrzuje, že cílem bylo svěřit Komisi zbytkovou a subsidiární pravomoc přezkumu za účelem zabezpečení přístupu k unijnímu soudu přinejmenším prostřednictvím výslovného nebo konkludentního rozhodnutí Komise ve smyslu čl. 122 odst. 3 třetí a čtvrté věty nařízení o ochranné známce č. 207/2009. Nejpозději od vstupu čl. 263 prvního pododstavce druhé věty SFEU v platnost však tento cíl ztratil opodstatnění a nemůže odůvodnit údajnou povinnou povahu postupu podle článku 122 uvedeného nařízení jako stadia předcházejícího předložení věci unijnímu soudu.
- 57 Na podporu své námitky nepřipustnosti však OHIM tvrdí, že od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost je třeba článek 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 vykládat rovněž s přihlédnutím k čl. 263 pátému pododstavci SFEU, podle něhož „[a]kty zřizující instituce a jiné subjekty Unie mohou stanovit zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob podávaných fyzickými nebo právníckými osobami proti aktům těchto institucí a jiných subjektů, které vůči nim mají právní účinky“.
- 58 Je však třeba připomenout, že z důvodů vysvětlených v bodě 55 výše je v projednávané věci článek 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 nepoužitelný, takže kritéria, která jsou v něm stanovena, nelze považovat za „zvláštní podmínky a úpravy“ ve smyslu čl. 263 pátého pododstavce SFEU.
- 59 V každém případě čl. 263 pátý pododstavec SFEU není takové povahy, aby zpochybnil soudní pravomoc Tribunálu, která je zakotvena v čl. 263 prvním pododstavci druhé větě SFEU (viz body 49 a 52 výše). Jakýkoli opačný výklad by totiž mohl ohrozit jasné rozdělení zákonodárné a výkonné moci na straně jedné a soudní moci na straně druhé, na nichž stojí články 13 SEU až 19 SEU, jakož i povinnosti jediného unijního soudu zajistit „dodržování práva při výkladu a provádění Smluv“, jak to vyžaduje čl. 19 odst. 1 druhá věta SEU. Platí to tím spíše, že znění čl. 122 odst. 2 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, podle něhož Komise „vyžaduje změnu nebo zrušení rozhodnutí uvedených v odstavci 1, jsou-li protiprávní“, předpokládá ze strany tohoto orgánu konstatování protiprávnosti, a tudíž skutečné posouzení zákonnosti aktů prezidenta OHIM obdobně jako v případě posouzení soudem. Rovněž část první věty odstavce 3 uvedeného článku, podle níž „[k]aždé [...] rozhodnutí [...] může členský stát nebo každá třetí osoba, které se přímo a osobně týká, předložit Komisi za účelem kontroly zákonnosti“, dokládá, že unijní zákonodárce měl v úmyslu svěřit Komisi pravomoc přezkumu, která je obdobná pravomoci soudu na základě čl. 230 druhého a čtvrtého pododstavce ES. Ač se z hlediska uvedeného zákonodárce v okamžiku přijetí článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 ještě mohlo jednat o to, že tato pravomoc přezkumu zákonnosti přenesená na Komisi vyplňovala případnou mezeru v systému soudní ochrany podle Smlouvy, uvedená pravomoc v každém případě ztratila opodstatnění po vstupu čl. 263 prvního pododstavce druhé věty SFEU v platnost (viz bod 56 výše).
- 60 Kromě toho z předchozích úvah vyplývá, že se čl. 263 pátý pododstavec SFEU netýká takového případu, jako je případ uvedený v článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, jenž přiznává pravomoc k přezkumu legality aktů instituce nebo jiného subjektu Unie vnějšímu orgánu. Kritéria „zvláštních podmínek a úprav“ ve smyslu čl. 263 pátého pododstavce SFEU musí být naopak vykládána tak, že odkazují na zavedení – ze strany uvedené instituce nebo jiného subjektu – čistě interních podmínek a úprav, které předcházejí podání žaloby k soudu a upravují zejména fungování mechanismu interní kontroly nebo průběh řízení pro mimosoudní řešení sporu za účelem přípravy vedení nebo vyhnutí se sporu před unijními soudy. V oblasti veřejných zakázek tak články 33 a 34 rozhodnutí Evropské centrální banky 2007/497/ES ze dne 3. července 2007, kterým se stanoví pravidla pro zadávání veřejných zakázek (Úř. věst. L 184, s. 34), stanoví interní předchozí opravný prostředek k orgánu pro

přezkum zadávání zakázek (Procurement Review Body) a současně uznávají výlučnou a autonomní pravomoc Soudního dvora při rozhodování o sporech mezi Evropskou centrální bankou (ECB) a uchazečem.

- 61 Konečně pokud jde o to, že se OHIM na podporu své námitky nepřípustnosti odvolává na usnesení infeuropa v. Komise (bod 40 výše, body 37 a 38 prvního usnesení a body 33 a 34 druhého usnesení), v nichž bylo rozhodnuto, že stanovení lhůty v čl. 118 odst. 3 nařízení č. 40/94 (nyní čl. 122 odst. 3 nařízení o ochranné známce č. 207/2009) k zahájení správního řízení před Komisí dosvědčuje, že toto správní řízení musí povinně předcházet podání žaloby k unijnímu soudu na základě článku 230 ES, postačí uvést, že tato dřívější judikatura se stala vstupem čl. 263 prvního pododstavce druhé věty SFEU v platnost obsoletní (viz body 49 a 52 výše).
- 62 Hlavní argument OHIM, podle něhož zahájení správního řízení podle článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 představuje povinnou předchozí podmínku k podání žaloby k Tribunálu, a tudíž podmínku přípustnosti uvedené žaloby, je za těchto podmínek třeba rovněž odmítnout.

4. K relevanci skutečnosti, že žalobkyně daly podnět k zahájení řízení na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009

- 63 OHIM v podstatě tvrdí, že vzhledem k tomu, že na dobrovolný podnět žalobkyň bylo zahájeno správní řízení na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009 tím, že dopisem ze dne 29. srpna 2011 podaly Komisi stížnost, měly počkat na výsledek tohoto řízení před tím, než podaly žalobu k soudu, která měla navíc směřovat proti konečnému rozhodnutí Komise. Žalobkyně naproti tomu popírají, že podaly tuto stížnost v souladu s článkem 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009.
- 64 V tomto případě není nezbytné zodpovědět otázku, zda dopis žalobkyň ze dne 29. srpna 2011 představoval stížnost ve smyslu článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009. I za předpokladu, že by tomu tak bylo, z úvah uvedených v bodech 49 až 62 výše vyplývá, že zahájení řízení o stížnosti před Komisí nemůže vést k tomu, že bude žalobkyním bráněno v podání žaloby proti rozhodnutí o zadání zakázky, které bylo oznámeno ve sporném dopise, ve lhůtách stanovených v čl. 263 šestém pododstavci SFEU. Kromě odvolání se na znění článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, který je v projednávaném případě nepoužitelný (viz bod 55 výše), a na obsoletní judikaturu vyplývající z usnesení infeuropa v. Komise (bod 40 výše), se OHIM neopírá o žádný právní základ, pokud jde o takové omezení práva žalobkyň na účinnou soudní ochranu ve smyslu článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389). Naopak s přihlédnutím k úvahám uvedeným v bodech 49 až 62 výše by se žalobkyně v případě, že by se omezily na vedení svého sporu před Komisí, vystavily značnému riziku prekluze práva na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí OHIM.
- 65 Proto nemůže mít samotná skutečnost, že se žalobkyně snažily ve svém dopise ze dne 29. srpna 2011 trvat na tom, aby Komise prošetřila jejich stížnost ze dne 4. března 2011, mít za následek nepřípustnost návrhů na zrušení, které podaly k Tribunálu na základě článku 263 SFEU.

5. Důsledky pro posouzení uplatňovaných důvodů nepřípustnosti

- 66 S přihlédnutím k úvahám uvedeným v bodech 49 až 62 výše Tribunál konstatuje, že žaloba žalobkyň v části, v níž obsahuje návrhy na zrušení, nebyla ani předčasná ani nepřípustná, a že první důvod nepřípustnosti je třeba zamítnout. Totéž platí o druhém a třetím důvodu nepřípustnosti, jelikož soudní pravomoc Tribunálu z hlediska věci samé i z hlediska časové působnosti plyne přímo z čl. 263 prvního pododstavce druhé věty SFEU a nikoli pouze nepřímo z článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009, který z důvodu své nepoužitelnosti nemůže uvedenou pravomoc omezit. Rovněž z toho plyne, že v projednávaném sporu je OHIM pasivně legitimován a že přípustnost návrhů na zrušení nezávisí na předchozím správním řízení před Komisí podle článku 122 téhož nařízení.

- 67 V důsledku toho je třeba námitku nepřipustnosti v rozsahu, v němž se týká návrhů na zrušení, zamítnout.

C – K přípustnosti návrhů na náhradu škody

- 68 OHIM zastává názor, že z důvodu nepřipustnosti návrhů na zrušení musí být i návrhy na náhradu škody prohlášeny za nepřipustné. OHIM podpůrně navrhuje, aby byly návrhy na náhradu škody prohlášeny za nepřipustné nebo zjevně postrádající jakýkoli právní základ na základě článku 111 jednacího řádu z důvodu nedodržení požadavků čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu. Žaloba totiž tím, že přinejmenším stručně nepopisuje žalobní důvody nebo právní skutečnosti, z nichž vycházejí návrhy na náhradu škody, nesplňuje požadavek, podle něhož musí s dostatečnou přesností uvádět povahu a rozsah škody. Konkrétně žalobkyně v rámci žaloby nepředložily žádný důkaz o tvrzeném protiprávním jednání a s dostatečnou přesností nevysvětlily souvislost mezi uvedeným jednáním a škodou, která jim údajně vznikla.
- 69 Žalobkyně zpochybňují tvrzení, že jejich návrhy na náhradu škody jsou nepřipustné.
- 70 Zprvce stačí uvést, že hlavní argument OHIM, podle něhož nepřipustnost návrhů na náhradu škody vyplývá přímo z nepřipustnosti návrhů na zrušení, musí být s přihlédnutím k úvahám uvedeným v bodech 49 až 68 výše odmítnut.
- 71 Pokud jde zadruhé o podpůrný argument vycházející z nedodržení požadavků čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce ve spojení s čl. 53 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí každá žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Konkrétně musí žaloba na náhradu škody údajně způsobené unijním orgánem, aby byly splněny tyto požadavky, obsahovat údaje, jež umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této škody (viz rozsudek Tribunálu ze dne 2. března 2010, Arcelor v. Parlament a Rada, T-16/04, Sb. rozh. s. II-211, bod 132, a zde citovanou judikaturu).
- 72 V projednávané věci ovšem OHIM nemůže tvrdit, že žalobkyně ve své žalobě nedodržely tyto formální náležitosti, jelikož žaloba obsahuje dostatek údajů umožňujících určit údajné protiprávní jednání vytýkané OHIM, důvody, na základě kterých mají žalobkyně za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěly, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah těchto škod. Aniž bychom předjímali výsledek posouzení opodstatněnosti návrhů na náhradu škody, žalobkyně tyto údaje obšírně rozvádějí v bodech 126 až 155 své žaloby v samostatné kapitole nadepsané „Náhrada škody“, přičemž vycházejí z důvodů protiprávnosti uvedených na podporu návrhů na zrušení (body 126, 133 až 136 a 140) a současně vysvětlují existenci příčinné souvislosti (bod 137) a upřesňují charakter a rozsah údajné škody, která plyne z protiprávních jednání (body 139 a 141 až 148 týkající se ztráty trhu a body 150 až 155). V projednávané věci tedy – na rozdíl od toho, co uvádí OHIM – nemusí Tribunál vyhledávat a identifikovat mezi jednotlivými žalobními důvody uplatněnými na podporu návrhů na zrušení, ten či ty důvody, o které žalobkyně mají v úmyslu opřít návrhy na náhradu škody, či si dokonce domýšlet a ověřovat existenci případné příčinné souvislosti mezi jednáním či jednáními uvedenými v tomto žalobním důvodu či těchto žalobních důvodech a tvrzenou škodou (v tomto smyslu viz usnesení Tribunálu ze dne 11. ledna 2012, Ben Ali v. Rada, T-301/11, body 72 a následující), což by mohlo odůvodnit odmítnutí uvedených návrhů na náhradu škody jako nepřipustných na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

- 73 Zatřetí OHIM v projednávané věci neupřesnil důvody, proč zastával názor, že návrhy na náhradu škody zjevně postrádají jakýkoli právní základ ve smyslu článku 111 jednacího řádu, takže tento argument je rovněž třeba odmítnout. Pro nedostatek obrany OHIM v tomto ohledu, včetně obrany týkající se údajného protiprávního jednání OHIM, není Tribunál každopádně v tomto stadiu schopen s konečnou platností rozhodnout o opodstatněnosti jednotlivých žalobních důvodů protiprávnosti vznesených žalobkyněmi (viz bod 31 výše).
- 74 Důvody nepřípustnosti, které OHIM uplatnil ve vztahu k návrhům na náhradu škody, musí být v plném rozsahu zamítnuty.
- 75 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že návrhy na zrušení a na náhradu škody jsou přípustné a že námitka nepřípustnosti, kterou vznesl OHIM, musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

- 76 O nákladech řízení je třeba rozhodnout později.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

- 1) Námitka nepřípustnosti se zamítá.**
- 2) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

V Lucemburku dne 12. září 2013.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
J. Azizi

Obsah

Právní rámec	1
A – Obecná ustanovení	2
B – Nařízení OHIM CB-3-09	3
Skutečnosti předcházející sporu	3
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	5
Právní otázky	6
A – Úvodní poznámky	6
B – K přípustnosti návrhů na zrušení	7
1. Argumenty účastníků řízení	7

2. K pravomoci unijního soudu projednat žaloby směřující proti aktům OHIM	9
3. K působnosti článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009	9
4. K relevanci skutečnosti, že žalobkyně daly podnět k zahájení řízení na základě článku 122 nařízení o ochranné známce č. 207/2009	11
5. Důsledky pro posouzení uplatňovaných důvodů nepřípustnosti	11
C – K přípustnosti návrhů na náhradu škody	12
K nákladům řízení	13